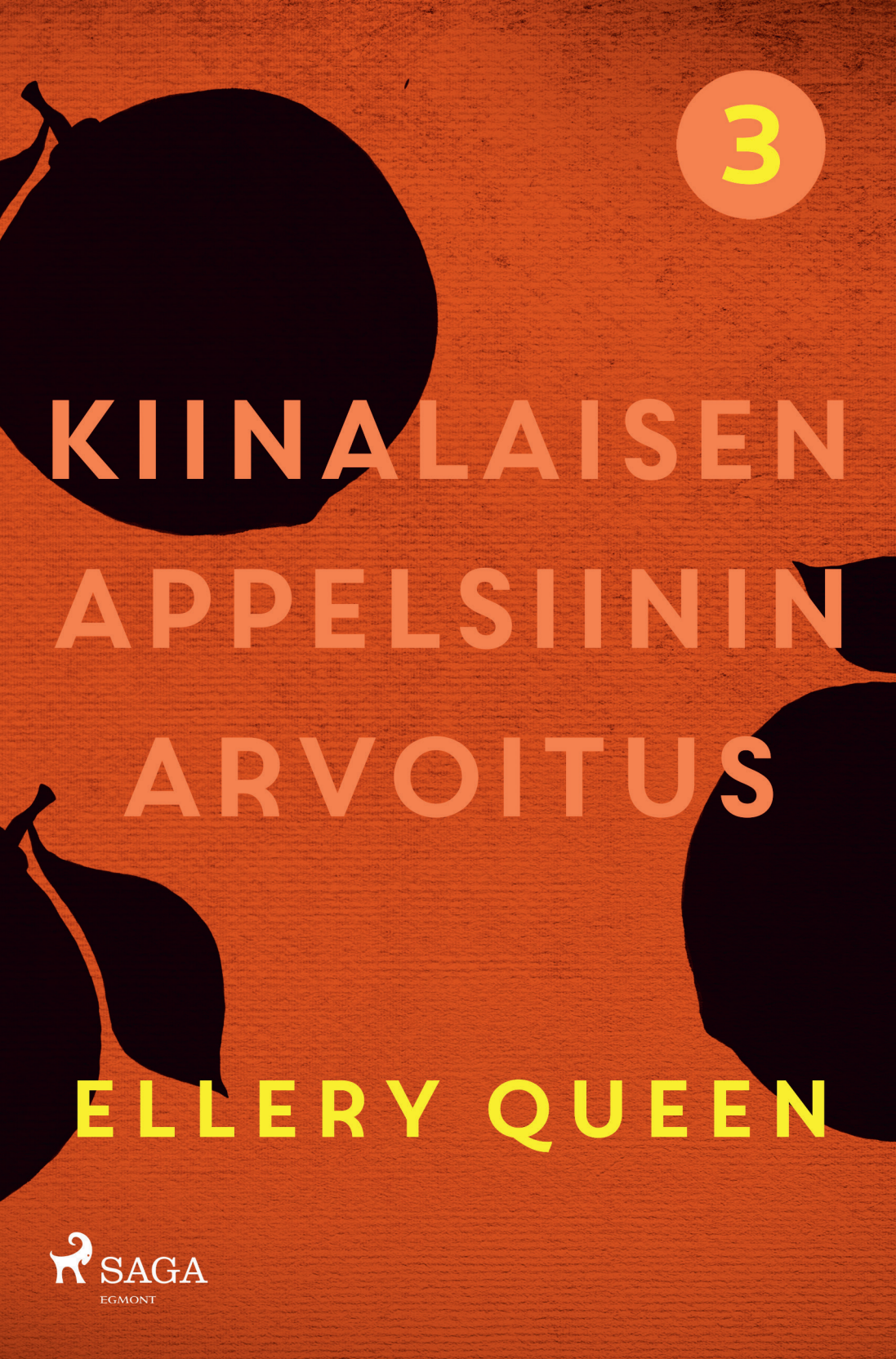

3

KIINALAISEN APPELSIININ ARVOITUS

ELLERY QUEEN

Kiinalaisen appelsiinin arvoitus

Ellery Queen

Kiinalaisen appelsiinin arvoitus

Suomentanut Annika Eräpuro

SAGA Egmont

Kiinalaisen appelsiinin arvoitus

Translated by Annika Eräpuro

Original title: *The Chinese Orange Mystery*

Original language: English

The Chinese Orange Mystery.

Copyright © 1934 by Ellery Queen.

Copyright renewed by Ellery Queen.

Copyright ©1934, 2024 Ellery Queen and SAGA Egmont

All rights reserved

ISBN: 9788727203546

1st POD edition

No part of this publication may be reproduced, stored in a retrieval system, or transmitted, in any form or by any means without the prior written permission of the publisher, nor, be otherwise circulated in any form of binding or cover other than in which it is published and without a similar condition being imposed on the subsequent purchaser.

www.sagaegmont.com

Saga is a subsidiary of Egmont. Egmont is Denmark's largest media company and fully owned by the Egmont Foundation, which donates almost 13,4 million euros annually to children in difficult circumstances.

Henkilöt kuvaanastumisjärjestyksessä

Neiti Diversey: joka hoiti sairasta miestä – ja elätteli toivoa

Tohtori Hugh Kirk: seitsemänkymmentävuotias tiedemies,
joka hautautui usein – kirjaan

Rouva Shane: hotelli Chancellorin kerroshoitaja

James Osborne: Donald Kirkin sihteeri

”Herra Ei-Kukaan Ei-Mistään”

Hubbell: herrasmiehen miespalvelija, vaan ei herrasmies

Glenn Macgowan: joka osoitti että hädässä ystävä
tunnetaan

Irene Llewes: joka näytteli rooliaan näytelmässä

”Kuinka äkäpussi kesytetään”

Jo Temple: jonka tietous Kiinasta auttoi Elleryä oikeille
jäljille

Donald Kirk: kirjojen kustantaja ja jalokivien,
postimerkkien– ja vaikeuksien – keräilijä

Ellery Queen: joka jäljitti rikollisen – ja hänen uhrinsa

Marcella Kirk: joka pyörtyi tai oli pyörtyvinään ruumiin
nähdessään

Nye: hotellin johtaja

Brummer: hotellin etsivä

Komisario Richard Queen: murharyhmästä

Tohtori Prouty: avustava lääketieteellinen tutkija

Tarkastaja Velie: murharyhmästä

Felix Berne: mies joka tuli myöhässä illallisille

Neiti Diverseyn idylli

Neiti Diversey pakeni tohtori Kirkin työhuoneesta perässään petomaisten murahdusten ryöppy. Hän seisahtui käytävälle vanhan herran oven taakse, posket hehkuen ja toinen kulmikkaista puhtaista käsistään painettuna pukunsa järkytetylle tärkkirintamukselle. Hän saattoi kuulla vihaisen seitsenkymmenvuotiaan liikehtivän ympäri työhuonetta pyörätuolillaan kuin Galapagoksen kilpikonna ja mutisevan kirouksia mielikuvituksellisena muinaisheprean, klassisen kreikan, ranskan ja englannin sekoituksena.

– Vanha fossiili, ajatteli neiti Diversey raivostuneena. – Tämä on – tämä on kuin eläisi henkiin heränneen tietosanakirjan kanssa!

Tohtori Kirki jylysi oven takaa majesteettisesti: – Äläkä tule takaisin, kuuletko! Hän ärjyi muutakin, tuolla vieraiden kielten ammattisanastolla joka täytti hänen oppineet aivonsa: sanoja jotka olisivat saaneet neiti Diverseyn närkästymään todella pahasti, mikäli hän olisi omannut korkeampien kulttuurien

tuntemuksen mukanaan tuoman kyseenalaisen etevämyyden.

– Turhanpäiväistä lörpötystä, hän sanoi uhmaavasti, ovea vihaisesti tuijottaen. Vastausta ei kuulunut: ei ainakaan mitään tyydyttävän luonteista. Ei ole mitään, hän ajatteli lohduttoman tyrmistyneenä, mitä voisi sanoa kammottavan kälkätyksen ja jonkun haudasta kaivetun tomuisen kirjan paukahduksen jälkeen. Tohtori oli todella mitä raivostuttavin vanha – hän oli sanomaisillaan sen. Hetkisen verran, itse asiassa, ilmaus vaappui lausumisen partaalla. Mutta hänen parempi minänsä sai voiton ja hän puristi kalpeat huulensa ankaran päättäväisesti yhteen. Pukeutukoon itse jos kerran halusi. Neiti Diversey olikin aina inhonnut vanhojen ihmisten pukemista... Hetken hän seisoi empien paikoillaan; ja sitten, yhä punastuneena, astui pitkin käytävää ammattitaitoisen sairaanhoitajattaren vakain, kiirehtimättömin askelin.

Hotelli Chancellorin kahdennessakymmenennessätoisessa kerroksessa vallitsi järkähtämättömän säännönmukaisesti luostarin äänetön rauha. Hiljaisuus rauhoitti neiti Diverseyn kimpaantunutta mieltä. Tuon narisevan, raihnaisen, pahansuovan vanhan paholaisen hoitamisessa, paholaisen, joka kärsi – Luojan kiitos maailmassa oli oikeutta! – kroonisesta reumatismista ja kihdistä, oli kaksi hyvitystä tuovaa seikkaa. Toinen oli tuntuva palkka jonka nuori Donald Kirk maksoi isänsä huolehtimiseen liittyvästä vaikeasta tehtävästä; toinen oli se että Kirkien *ménage* sijaitsi kunniallisessa hotellissa New York Cityn sydämessä. Raha ja sijainti, neiti ajatteli kaamealla tyydytyksellä, korvasivat paljolti noita huonoja puolia. Macy's, Gimbel's ja muut tavaratalot olivat vain muutaman minuutin matkan päässä, elokuvat ja teatterit ja kaikenlaiset jännittävät mahdollisuudet ulko-oven vieressä... Kyllä vain, kyllä hän

kestäisi. Elämä oli kovaa, mutta se tarjosi myös omat hyvityksensä.

Täytyi kyllä myöntää että siitä huolimatta oli joskus vaikea kantaa kohtalonsa taakkaa. Luoja tiesi että hän oli ajan kuluessa joutunut alistumaan monien ilkeiden ihmisten oikkuihin. Ja tuo vanha tohtori Kirk oli ilkeä; hänelle ei kelvannut mikään. Luulisi että ihminen olisi miellyttävä ja inhimillinen edes joskus; sanoisi toiselle silloin tällöin ”olkaa hyvä” ja ”kiitos”. Mutta ei vanha Belsebub. Jos joku oli joskus ollut tyranni, niin hän. Hänen silmänsä aiheuttivat toiselle kylmät väreet; ja hänen valkoinen tukkansa oli pääläella niin kuin se yrittäisi päästä niin kauas hänestä kuin vain pystyi. Hän ei suostunut syömään silloin kun häntä pyysi. Hän kieltäytyi hieronnasta ja heitteli kenkiään sinne tänne. Hän ravasi ympäri sviittiä kun tohtori Angini sanoi ettei hän saisi kävellä ja kieltäytyi hievahtamasta paikoiltaan kun tohtori Angini sanoi että hänen olisi harjoitettava liikuntaa. Hänessä ei ollut paljon muuta hyvää kuin se että kun hänen vanha punainen nenänsä oli hautautunut kirjaan hän oli hiljaa.

Ja sitten oli Marcella. Marcella! Hän se vasta oli nokkava pikku pöyhkeilijä; viidenkymmenen vuoden kuluttua hän olisi isänsä naispuolinen vastine. Olihan hänellä toki hyvät puolensa, ajatteli neiti Diversey vastahakoisesti; mutta samanhan saattoi sanoa rikollisistakin. Kun vertasi hänen hyviä puoliaan huonoihin, ei jäänyt paljon sanottavaa. Tietysti, myönsi neiti Diversey, jolla oli vahva oikeudentaju, hän ei todella voinut olla aivan niin arvoton; olihan tuo miellyttävä pitkä punaposkinen herra Macgowan niin hulluna häneen. Maailmaan tosiaankin mahtui monenlaisia ihmisiä! Neiti Diversey oli tosin varma siitä että ellei herra Macgowan olisi sattunut olemaan herra Donald Kirkin paras ystävä, herra Macgowan ja herra Kirkin pikkusisar

eivät olisi koskaan menneet kihloihin. Se oli seurausta siitä että omisti veljen ja kasapäin rahaa, ajatteli neiti Diversey synkästi. Niin sitä mentiin ja houkuteltiin paras saalis ansaan – neiti Diversey luki seurapiirien juorupalstoja kriittisesti – tässä yhteiskunnan pyörässä. No, ehkä sitten kun he olisivat naimisissa, miehen silmät avautuisivat. Niin yleensä tapahtuu, ajatteli neiti Diversey, jonka luonteeseen kuului muiden ihailtavien ominaisuuksien lisäksi vankka annos kyynisyyttä. Tarinat joita hän voisi kertoa noista seurapiiri-ihmisistä...! Mitä tuli Donald Kirkiin, hän meni omalla tavallaan mukiin; mutta hänen tyyliinsä ei ollut neiti Diverseyn tyyli. Kirk oli hienostelija. Se tarkoitti sitä, että hän kohteli neiti Diverseyn kaltaisia ihmisiä tietynlaisella hyväntuulisella, poissaolevalla kärsivällisyydellä.

Näytti todella siltä, ajatteli neiti Diversey askeltaessaan käytävää pitkin, että helpoin tapa haudata naisellinen puolensa oli ryhtyä koulutetuksi sairaanhoitajaksi. Tässä hän oli, kolmekymmentäkaksivuotiaana – ei, täytyi olla rehellinen itselleen; lähempänä kolmekymmentäkolmea – ja mitkä olivat hänen tulevaisuudennäkymänsä? Tarkemmin sanoen, romanttiset tulevaisuudennäkymänsä? Eivät minkäänlaiset, niitä ei yksinkertaisesti ollut. Miehet joita hän tapasi raadantansa keskellä jakautuivat karkeasti kahteen ryhmään, hän ajatteli katkerana: niihin jotka eivät kiinnittäneet häneen minkäänlaista huomiota, ja niihin jotka kiinnittivät häneen aivan liikaa huomiota. Ensimmäiseen ryhmään kuuluivat lääkärit ja rikkaiden potilaiden miespuoliset sukulaiset; toiseen lääkäriharjoittelijat ja rikkaiden potilaiden miespuoliset palvelijat. Ensimmäiseen ryhmään kuuluvat eivät pitäneet häntä naisena laisinkaan, vain pelkkänä koneena; Donald Kirki kuului

siihen ryhmään. Toiseen tyyppiin kuuluvat halusivat – halusivat raastaa hänet likaisilla sormillaan kappaleiksi nähdäkseen mistä hänen muotonsa koostuivat. Tuo mitätön pikku Hubbell, esimerkiksi, neiti ajatteli huuli harmin mutrulla – herra Kirkin hovimestari ja miespalvelija ja Herra ties mikä muu. Kun hän oli ylempiensä seurassa hän esitti vaatimattomuuden ja hyvillisyyden perikuvaa; mutta siitäpä huolimatta oli neiti Diverseyn ollut pakko läimäistä noita valjun turpeita kasvoja tänä samaisena aamuna. Potilaat olivat, tietysti, kaiken ulkopuolella. Ihmisiltä sai tuskin osakseen hunajaisia sanoja hakiessaan alusastioita ja sen sellaisia. Mutta herra Osborne oli asia erikseen...

Neiti Diverseyn koville piirteille laskeutui epämääräistä lempeyttä; lähestulkoon tyttömainen hymy. Ajatukset jotka koskivat herra Osbornea olivat – sitä ei käynyt kieltäminen – miellyttäviä. Ensiksikin, hän oli herrasmies; hän ei harrastanut noita Hubbellin halpoja temppuja. Tarkemmin ajateltuna, hän kuului kolmanteen ryhmään, edusti tietyllä tavalla omaa erityistä ryhmäänsä. Hän ei ollut rikas, muttei myöskään palvelija. Herra Kirkin luottamuksellisen avustajan asemassa hän asettui välimaastoon. Hän ikään kuin kuului perheeseen eikä kuitenkaan kuulunut, jos niin voisi sanoa; hän työskenteli palkallisena niin kuin neiti Diversey itsekin. Se teki tilanteesta – jollakin tavoin – hyvin, hyvin tyydyttävän neiti Diverseylle... Hän pohti eikö tosiaankaan ollut ylittänyt sopivaisuuden rajoja useita viikkoja sitten, jolloin oli vasta tutustunut herra Osborneseen. Miten ihmeessä keskustelu olikin ajautunut – hän punastui vienosti – avioliiton ympärille? Ei, eihän se tietystikään ollut ollut mitään henkilökohtaista; neiti Diversey oli vain sanonut ettei hän koskaan menisi naimisiin miehen kanssa joka

ei pystyisi turvamaan hyviä – parempia kuin hyviä – elinoloja. Ei, ei. Hän oli nähnyt liian monien avioliittojen särkyvän rahan vuoksi; tarkemmin sanoen, rahan puutteen vuoksi. Ja herra Osborne oli näyttänyt niin kovin surulliselta, aivan kuin sanat olisivat satuttaneet häntä; mitä se oli saattanut tarkoittaa? Ei kai hän toki ollut ajatellut...

Neiti Diversey teki päättäväisesti lopun harhailevista ajatuksistaan. Hänen matkansa oli tuonut hänet ovelle joka sijaitsi käytävällä vastapäätä Kirkien sviittiä. Se oli viimeinen ovi tuolla seinällä, ovi joka oli lähinnä toista käytävää joka johti hisseiltä Kirkien asuintiloihin. Tavallinen ovi, ovi joka ei millään tavoin poikennut ovien sukukunnasta; ja silti sen näkeminen nostatti neiti Diverseyn poskille hienoisen punan, punan joka poikkesi aavistuksen verran tuosta suuttumuksen punasta jonka tohtori Kirkin tulikivenkatkuiset herjaukset olivat niille kohottaneet. Hän kokeili ovenkahvaa; se antoi myöten.

Ei kai olisi mitään harmia siitä että kurkistaa sisään, hän ajatteli. Jos joku istuisi odotushuoneessa, se merkitsisi sitä että hän – että herra Osborne oli luultavasti kovin kiireinen. Jos odotushuone olisi tyhjä, ei varmastikaan haittaisi... niissä olosuhteissa... Sillä vanhalla fossiililla ei ollut oikeutta puhua hänelle tuolla tavalla...! Ihminenhan neiti Diverseykin oli, vai kuinka?

Hän aukaisi oven. Odotushuone oli – onnellisen sattuman kautta – tyhjä. Suoraan häntä vastapäätä oli huoneen ainoa toinen ovi, ja se oli kiinni. Toisella puolella oli... Hän huokaisi ja kääntyi lähteäkseen. Mutta sitten hänen ilmeensä kirkastui ja hän kiirehti sisään. Kulhollinen tuoreita hedelmiä lehtienlukupyödällä seinää vasten ikkunoiden välissä kutsui.

Herra Osborne oli todella ystävällinen ajatellessaan noin paljon toisia ihmisiä, jopa muukalaisia; ja Luoja tiesi tarpeeksi niistä jotka tulivat tapaamaan häntä ja istuivat pienessä odotushuoneessa, keskellä mukavaa englantilaista tammikalustusta ja kirjoja ja lamppuja ja mattoa ja kukkia ja kaikkea tuota.

Hän hypisteli hedelmiä, yrittäen tehdä päätöstään. Ehkä yksi noista valtavista sokeripersikoista? Kasvihuoneesta, mitä luultavimmin. Mahdollisesti omena... Ah, mandariineja! Nyt kun hän ajatteli tarkemmin, mandariinit olivat hänen lempihedelmiään. Parempia kuin appelsiinit, sillä ne oli helpompia kuoria. Ja ne erkanivat niin mukavasti paloiksi!

Hän irrotti mandariinin kuoren oravan näppäryydellä ja alkoi pureskella mehukkaita, makeita herkkupaloja vahvoilla hampaillaan. Siemenet hän sylki huolellisen tarkasti kämmenelleen.

Kun hän oli lopettanut hän katsoi ympärilleen, päätti että huone ja pöytä olivat liian siistit ja mukavat ja puhtaat liattavaksi siemenillä ja mandariininkuorilla, ja heitti huoletta kourallisen jäännöksiä ulos yhdestä ikkunoista kattotasanteen pihalle neljä kerrosta alempana. Ohittaessaan pöytää hän epäröi. Vielä toinen? Kulhossa oli jäljellä kaksi erittäin houkuttelevaa pulleaa mandariinia... Mutta hän pudisti ankarasti päätään ja meni ulos käytävän ovesta, sulkien sen takanaan.

Tuntien olonsa hiukan paremmaksi hän vaelтели mutkan taakse pääkäytävään. Mitä tehdä? Vanha paholainen potkaisisi hänet ulos jos hän menisi nyt takaisin, eikä häntä oikein houkutellut ajatus omaan huoneeseensa menemisestä... Hänen ilmeensä kirkastui jälleen. Pyylevä keski-ikäinen muistiin pukeutunut nainen, jonka harmaissa hiuksissa oli yksinkertainen

kampaous, istui pöydän takana kauempana käytävällä, suoraan hissejä vastapäätä. Hän oli rouva Shane, virkailija joka vastasi kahdennestakymmenennestätoisesta kerroksesta.

Neiti Diversey sulki silmänsä ohittaessaan oven oikealla puolellaan; oven joka – hän punastui uudelleen – johti herra Donald Kirkin toimistoon, toimistoon odotushuoneen vieressä. Juuri tuossa toimistossa ritarillinen herra Osborne oli – Hän huokasi syvään ja jatkoi matkaansa.

– Tervehdys, rouva Shane, hän sanoi iloisesti pyylevälle naiselle. – Miten selkä tänä iltapäivänä jaksaa?

Rouva Shane hymyili leveästi. Hän tiirasi tarkkaan käytävän molempiin suuntiin, pitäen tarkkaan silmällä hissejä edessään, ja sanoi: – No johan nyt jotakin, sehän on neiti Diversey! Jopas nyt, teitä ei tapaa enää juuri koskaan! Pitääkö se vanha roisto teidät niin kiireisenä?

– Kirottu olkoon koko ukko, sanoi neiti Diversey vailla katkeruutta. – Hän on piru itse, rouva Shane. Juuri äsken hän ajoi minut ulos huoneestaan. Voitteko kuvitella! Rouva Shane maiskautti kauhistuneena kieltään. – Herra Kirkin työtoveri palasi Euroopasta tai jostakin tänään – herra Berne, siis – ja herra Kirk järjestää illalliskutsut hänen kunniakseen. Tietysti herra tohtorin on mentävä. Niin että mitä luulette? Hänen on pukeuduttava päivällistä varten, joten...

– Pukeuduttava? toisti rouva Shane ilmeettömänä. – Onko hän alasti?

Neiti Diversey nauroi. – Tarkoitan frakkia ja sen sellaisia. No, hänhän ei pysty pukeutumaan itse. Hän pystyy hädin tuskin seisomaan jaloillaan, hänen nivelensä kun ovat niin reumatismin koukistamat. Onhan hän seitsemänkymmenenviiden! Mutta

mitäs luulette? Hän ei antanut minun pukea häntä. Hän tosiaankin ajoi minut ulos!

– Kuvitella, sanoi rouva Shane. – Miesväki on tuolla tavalla kummallista. Muistan kerran kun minun Dannyni – Jumala hänen sieluansa siunatkoon – sai pahan noidannuolen ja minun täytyi...

Hän keskeytti yhtäkkiä ja jäykistyi paikoilleen kun hissin ovi avautui. Tuo nainen ei, kuitenkaan, ollut varautunut kuulostelemaan hotellihenkilökunnan mahdollisia puutteita. Hänestä lehahti heikko alkoholin tuoksu kun hän horjahteli tiskin ohitse kohti käytävää kerroksen toisella puolella. – Näettekö tuon naikkosen? kuiskasi rouva Shane eteenpäin nojautuen. Neiti Diversey nyökkäsi. – Mitä kaikkea voisinkaan teille hänestä kertoa, kultaseni! Hyvä tavaton, tytöt jotka siivoavat tätä kerrosta kertoivat minulle mitä kauheimpia asioita mitä he ovat löytäneet lattialta. Juuri viime viikolla he poimivat hänen lattialtaan tuollaisen...

– Minun on mentävä, sanoi neiti Diversey kiireesti. – Tuota – onko herra Kirkin toimisto – tarkoitan, onko herra Kirk...

Rouva Shane keskittyi katselemaan neiti Diverseytä terävän epäluuloisesti. – Tarkoitatte onko herra Osborne yksin?

Neiti Diversey punastui. – En kysynyt sitä...

– Tiedän, kultaseni. Hän on yksin. Tuon siunatun toimiston lähellä ei ole ollut ristin sielua yli tuntiin.

– Oletteko varma? henkäisi neiti Diversey, alkaen kohonnella tylppäkärkisillä sormillaan punertavia hiuksia päähineensä takana.

– Tietysti olen varma! En ole liikahtanut tältä paikalta koko iltapäivänä, eikä kukaan ole voinut mennä tuohon toimistoon minun huomaamattani.

– No, sanoi neiti Diversey huolettomasti. – Luulen, että kun nyt kerran olen täällä, taidan pistäytyä hetkiseksi sisällä. Minulla ei ole kuitenkaan mitään tekemistä. Tämä alkaa käydä niin kovin tympäiseväksi, rouva Shane. Ja sitäpaitsi tunnen kyllä sääliä herra Osborne-rukkaa kohtaan, joka on teljetty koko päiväksi tuohon toimistoon ilmaan ketään puhekumppania.

– Voi, en sanoisi niin, sanoi rouva Shane pirullisen ovelasti. – Juuri tänä aamuna siellä kävi kerrassaan häkellyttävän upea nuori nainen. Asia koski jotenkin herra Kirkin julkaisutoimintaa – nainen oli luullakseni kirjailija. Hän oli tuolla herra Osbornen seurassa melkoisen pitkän ajan...

– Vai niin, ja miksei olisi ollut? mumisi neiti Diversey. – Minä en siitä todellakaan piittaa, rouva Shane. Ja sehän on joka tapauksessa herra Osbornen työtä, vai kuinka? Sitäpaitsi, herra Osborne ei ole lainkaan sen tyyppinen... No, näkemiin.

– Näkemiin, sanoi rouva Shane lämpimästi.

Neiti Diversey kulki takaisin suuntaan josta oli tullutkin, ja hänen askeleensa muuttuivat lyhyemmiksi ja lyhyemmiksi hänen lähestyessään tuota taianomaista aluetta Donald Kirkin toimiston suljetun oven edustalla. Viimein, ja jonkun ihmeellisen sattuman kautta juuri oven edessä, hän pysähtyi. Posket kihelmöiden hän vilkaisi olkansa yli rouva Shanea. Tuo kunnianarvoisa rouva, joka paistatteli keski-ikäisen rakkauden-jumalattaren roolin loistossa, hymyili leveästi. Niinpä neiti Diversey hymyili melkoisen typerästi, luopui enemmistä tekosyistä ja koputti ovelle.

James Osborne huusi poissaolevalle äänellä ”Sisään”, eikä nostanut kalpeita kasvojaan kun neiti Diversey pujahti sydän

Murha kustantamossa laittaa kaiken ylösalaisin – kirjaimellisesti.

Arvostetun Mandarin-kustantamon johtajaa Donald Kirkiä odottaa työpaikalla epämieluisa yllätys: keskellä odotushuonetta makaa murhattu mies. Vieras on isketty hengiltä hiilihangolla, eikä siinä vielä kaikki: murhaaja on kääntänyt rikospaikalla kaiken väärinpäin aina huonekaluista ja matoista uhrin vaatteisiin.

Ellery Queen ryhtyy selvittämään hämmentävää murhaa. Päivänvaloon nousee niin kustantamon työntekijöiden kuin Kirkin perheen vaiettuja salaisuuksia, mutta auttaako mikään niistä ratkaisemaan eriskummallisen murhan, kun uhrin henkilöllisyys ei ota selvitäkseen?

Kiinalaisen appelsiinin arvoitus jatkaa tarkkanäköisen salapoliisi Ellery Queenin murhatutkimuksia.

Ellery Queen on amerikkalaisen kirjailijaduo **Frederic Dannayn** (1905–1982) ja **Manfred Bennington Leen** (1905–1971) salanimi. Yhdessä he kirjoittivat yli sata teosta, joista useimmissa esiintyy kuuluisa etsivähahmo Ellery Queen. Mystery Writers of America myönsi kaksikolle useita Edgar-palkintoja, mukaan lukien vuoden 1960 Grand Master Award palkinnon. Vuonna 1941 he perustivat *Ellery Queen's Mystery Magazine* lehden, jota pidetään edelleen yhtenä historian vaikutusvaltaisimmista rikoskirjallisuuslehdistä. Heidän kirjansa ovat inspiroineet lukemattomia elokuva, radio- ja televisiosovituksia, ja maailmanlaajuisesti yli sadalla miljoonalla myydyllä kirjalla he ovat vakiinnuttaneet asemansa dekkarikirjallisuuden klassikoina.